

Sygnatura akt IV GC 1382/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu Wydział IV Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący SSR Inga Faligowska

Protokolant Magdalena Cetnarowicz

po rozpoznaniu w dniu 27 października 2016 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa: J. S.

przeciwko: (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę (...) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 28 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej koszty procesu w kwocie (...) zł.

Przewodniczący

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować w rep.

2. K.. 7/ 21 dni

Sygn. akt IV GC 1382/15

UZASADNIENIE

Powódka J. S. reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata, wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego zakładu ubezpieczeń kwoty (...) zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie oraz kosztów postępowania. W uzasadnieniu pozwu podała, że kwota dochodzona pozwem stanowi część niewypłaconego odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego, odszkodowania za koszt podstawienia i odbioru pojazdu zastępczego oraz holowania uszkodzonego pojazdu. Odpowiedzialność strony pozwanej wynika z umowy OC posiadaczy pojazdów mechanicznych.

W sprzeciwie od wydanego w sprawie nakazu zapłaty strona pozwana wносиła o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz od powódki kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazała, że najem pojazdu w okresie wskazanym przez powódkę nie był uzasadniony, a dobowa stawka najmu była zawyżona i nie odpowiadała realiom rynkowym. Zakwestionowała także wysokość kosztów podstawienia pojazdu użytkownikowi.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu (...) r. miała miejsce kolizja drogowa, w wyniku której został uszkodzony pojazd m-ki F. (...) o nr rej. (...) należący do F. M.. Jej sprawcą łączyła ze stroną pozwaną umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. W dniu (...) r. poszkodowany zgłosił szkodę stronie pozwanej.

okoliczności bezsporne

Powódka w ramach swojej działalności gospodarczej wynajmuje pojazdy. W dniu (...) r. poszkodowany zawarł z powódką umowę najmu pojazdu zastępczego m-ki F. (...). Strony ustaliły wynagrodzenie za każdy dzień najmu w kwocie (...) **zł netto / (...) zł brutto**. Najem trwał od (...) r. do (...) r. (**24 dni**). Z tytułu najmu pojazdu zastępczego powódka obciążyła poszkodowanego fakturą VAT na kwotę (...) zł brutto, w tym po (...) zł brutto za podstawienie i odbiór auta, ustalając stawkę za najem pojazdu w wysokości (...) zł netto zgodnie z umową najmu. Odnośnie kosztów holowania pojazdu uszkodzonego w kwocie (...)-zł to zostały one refakturowane zgodnie z fakturą nr (...) z dnia 28.05.2014 r. wystawioną pierwotnie na powódkę. Płatność miała nastąpić w terminie do dnia (...) r. W umowie najmu odnośnie kosztów podstawienia i odbioru nie ustalono stawki za kilometr, jedynie w rubrykach dotyczących podstawienia po godzinach pracy oraz odbioru zapisano „wg. kilometrów” bez podawania jakiegokolwiek kwoty.

Dowód: umowa najmu pojazdu zastępczego- k. 20, faktura VAT – k. 22, faktura VAT nr (...) – k. 22.

Do zdarzenia drogowego doszło w M.. W chwili zdarzenia syn poszkodowanego był kierowcą. F. M. przybył na miejsce bezpośrednio po zdarzeniu. Po telefonicznej konsultacji z członkiem rodziny uzyskał dane firmy zajmującej się holowaniem samochodów. Kierowca pojazdu holującego zaproponował najem samochodu zastępczego. Wyjaśnił, iż przedstawiciel firmy wynajmującej zgłosił się do poszkodowanego i wszystkim się zajmie. Przedstawiciel firmy wynajmującej pojazdy zastępcze zjawił się u poszkodowanego dnia następnego po zdarzeniu i zapewnił poszkodowanego, że firma powódki bierze wszystko na siebie i poszkodowany nie będzie odpowiadał za najem finansowo. Z tytułu pomocy drogowej powódka została obciążona fakturą na kwotę (...)-zł, w tym 123 zł za załadunek i rozładunek pojazdu oraz 3,60 zł za 1 km. Trasa M. – P. wynosiła 60 km. Koszt holowania na tej trasie wyniósł 265,68 zł brutto.

Dowód: zeznania świadka F. M. protokół rozprawy z dnia 9 marca 2016 r. k. 256-256v, faktura VAT nr (...) – k. 22, przykładowe faktury i decyzje wypłaty z tytułu kosztów holowania – k. 190,193, 199, 200.

Oględziny uszkodzonego samochodu odbyły się w dniu 6.06.2014r. W dniu 11.06.2014r. orzeczono szkodę całkowitą. W dniu (...) na konto poszkodowanego wpłynęła kwota (...) zł, którą pozwany ubezpieczyciel wypłacił tytułem odszkodowania.

Dowód: odpis tabelki z naniesioną datą oględzin - k. 27, potwierdzenie przelewu – k. 26 ;

W dniu (...) r. poszkodowany zawarł z powódką prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą: (...)C.” umowę cesji wierzytelności, jaka przysługiwała jej w związku ze szkodą, celem zaspokojenia wierzytelności cesjonariusza z tytułu najmu samochodu zastępczego maki F. (...) nr rej. (...) w okresie od dnia (...) r. do dnia (...) r. oraz wynagrodzenia za podstawienie i odbiór auta a także z tytułu holowania w łącznej wysokości (...) zł (faktura VAT nr (...) z dnia (...) r.) . Pismem z dnia 21 sierpnia 2014 r. powódka wezwała stronę pozwaną do zapłaty faktury za najem.

Decyzją z dnia 27 sierpnia 2014 r. strona pozwana przyznała powódce odszkodowanie w kwocie 1.808,10 zł brutto, które zostało przekazane zgodnie ze złożonym upoważnieniem, stanowiące zwrot kosztów za wynajem pojazdu zastępczego. Pozwana wskazała, iż uznaje za zasadny okres najmu od (...) r. (od dnia najmu) do (...) r. (dnia wypłaty odszkodowania) łącznie 14 dni. Ponadto strona pozwana koszty holowania uznała jako ryczałt wg średnich stawek uznawanych na lokalnym terenie na trasie poniżej 25 km. Do wyliczenia kosztów pozwana zastosowała stawkę najmu w wysokości 105 zł netto (129,15 zł brutto) .

Dowód: umowa cejsji z dnia (...) r. k. - 25; pismo powódki - k. 23; decyzja wypłaty z dnia 27.08.2014 r. – k. 24; potwierdzenie przelewu – k. 26; odpis tabelki z naniesioną datą oględzin - k. 27.

Uszkodzony samochód oraz pojazd zastępczy m-ki F. (...) należą do segmentu C. Stawki za wynajem pojazdu z ww. segmentu są bardzo zróżnicowane na rynku i mieszczą się w przedziale od 80,- zł do 487,-zł za dzień . Średnia stawka stosowana w G. i okolicy przez wypożyczalnie, czyli w rejonie miejsca zamieszkania poszkodowanego (P.) wynosiła 112 ,- zł netto, tj. 137,76,- zł brutto .

Dowód: opinia biegłego sądowego mgr inż. M. B. – k. 268-269, cenniki wypożyczalni – k. 28-29, 154 – 189.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie jedynie w części. Powódka domagała się zapłaty kwoty (...) zł tytułem zwrotu kosztów najmu samochodu zastępczego (24 dni) w oparciu o wystawioną fakturę VAT nr (...). Strona pozwana łącznie wypłaciła powódce kwotę w wysokości 1.808,10 zł tytułem odszkodowania za najem samochodu zastępczego.

Strona pozwana odmówiła zapłaty dalszej kwoty kwestionując wysokość stawki za jeden dzień wynajmu, okres wynajmu oraz wysokość kosztów podstawienia pojazdu użytkownikowi.

Zgodnie z przepisem art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Stosownie do przepisu art. 822 § 4 k.c., uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

W niniejszej sprawie wskazane powyżej obowiązki ubezpieczyciela ciążyły na stronie pozwanej wobec poszkodowanego, w którego prawa w tym zakresie wstąpiła powódka na mocy umowy przelewu wierzytelności z dnia (...) r. Zgodnie z przepisem art. 509 § 1 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. W wyniku przelewu na nabywcę (cesjonariusza) przechodzi ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi (cedentowi), który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem.

Podstawą prawną roszczenia pozwu były przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zawarte w art. 34 , 35 i 36 . Zgodnie z przywołanymi regulacjami ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych objęta jest odpowiedzialność cywilna sprawcy szkody w związku z ruchem pojazdu, a odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach tej odpowiedzialności . W rozumieniu prawa cywilnego szkodą, niezależnie od jej źródła, jest powstała wbrew woli poszkodowanego różnica między obecnym stanem jego majątku a tym stanem, jaki zaistniałby, gdyby nie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Podstawową funkcją odszkodowania jest kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody. Oceny czy poniesienie określonych kosztów mieści się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego należy dokonywać na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanego i konkretnych okoliczności sprawy . Zgodnie z art. 361 § 1 kc zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W piśmiennictwie podkreśla się, że normalnym następstwem w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. jest niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego w sytuacji jego uszkodzenia albo zniszczenia. Jeżeli więc poszkodowany poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne, na wynajem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu (wyr. Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2004 r., sygn. akt IV CK 672/03).

W realiach niniejszej sprawy, nie ulega wątpliwości w ocenie Sądu, iż w majątku poszkodowanego powstała szkoda majątkowa, na którą składała się nie tylko utrata wartości pojazdu, ale również koszt wynajmu pojazdu zastępczego.

Powyższe okoliczności pozostają między stronami bezsporne. Podkreślić jednak należy, iż strona pozwana ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa szkody, a jednocześnie na poszkodowanym ciąży obowiązek minimalizacji szkody. Art. 16 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych stanowi, iż w razie zaistnienia zdarzenia objętego ubezpieczeniem obowiązkowym osoba uczestnicząca w nim obowiązana jest m.in. do zapobieżenia, w miarę możliwości zwiększaniu szkody. Ponadto według art. 354 k.c. dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodne z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu oraz zasadom współżycia społecznego, a jeżeli istnieją w tym zakresie ustalone zwyczaje – także w sposób odpowiadający tym zwyczajom. W taki sam sposób powinien współdziałać przy wykonaniu zobowiązania wierzyciel. Z regulacji tej wynika zatem obowiązek współdziałania poszkodowanego jako wierzyciela w stosunku do ubezpieczyciela i nakaz lojalnego postępowania względem niego. Art. 362 k.c. stanowi zaś, że jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie, do okoliczności, a zwłaszcza stopnia winy obu stron. Powyższe przepisy nakładają zatem na poszkodowanego obowiązek minimalizacji szkody.

Mimo zatem że co do zasady zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego za okres niemożności korzystania z własnego pojazdu w związku z kolizją mieści się w ramach normalnego, adekwatnego związku przyczynowego, to jednak nie należy przyjmować żadnego automatyzmu, a każda sprawa podlega indywidualnej ocenie Sądu rozpoznającego sprawę. W przypadku szkody całkowitej (jak miało to miejsce w rozpoznawanej sprawie) przyjęć należy, iż czasem refundowanego najmu jest okres od dnia wynajęcia pojazdu zastępczego w związku ze zniszczeniem posiadanego przez poszkodowanego auta do dnia, w którym poszkodowany mógł nabyć faktycznie i obiektywnie odtworzyć możliwość korzystania ze zniszczonej rzeczy poprzez zakup innego pojazdu mechanicznego o podobnej wartości rynkowej . Okres ten może się kończyć wcześniej niż dzień wypłaty odszkodowania, może kończyć się w dniu wypłaty , może również wykraczać poza dzień wypłaty odszkodowania za szkodę całkowitą. Zasada indywidualizacji odpowiedzialności za szkodę nakazuje każdorazowo ustalać i badać chwilę, w której możliwe było odtworzenia przez poszkodowanego możliwości korzystania z rzeczy poprzez zakup innego pojazdu mechanicznego (por. P. Waszczak, „Refundacja wydatków na najem pojazdu zastępczego z perspektywy Rzecznika Ubezpieczonych „, Iustitia Dodatek Nr 1 (15) /2014) . Każdorazowo należy zatem badać mierniki staranności poszkodowanego oraz jego obiektywne możliwości finansowe i osobiste mając także na uwadze zasadę minimalizacji szkody.

W świetle powyższego zgodnie z art. 6 k.c. to powódka miała obowiązek wykazać, że okres najmu wynoszący 24 dni pozostawał w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem, a zatem przedstawić argumentację, dlaczego w danym przypadku najem pojazdu trwał przez oznaczony czas i w jakim zakresie determinowany był okresem , w którym poszkodowany podejmował działania w sprawie zakupu innego pojazdu w miejsce uszkodzonego. W przedmiotowej sprawie powódka nie odniosła się w ogóle do kwestii , czy i kiedy poszkodowany nabyła nowe auto, czy zakup nowego auta był uzależniony od wypłaty odszkodowania przez pozwaną. Powódka ograniczyła się do twierdzenia, że okres najmu trwał do 23.06.2014r. tj. zakończył się wraz z upływem 7 dni od dnia otrzymania przez poszkodowanego pełnego odszkodowania z tytułu orzeczonej szkody całkowitej. Powódka nie przedstawiła jednak jakichkolwiek faktów świadczących o tym, iż rzeczywiście poszkodowany zamierzał zakupić inny samochód i podejmował w tym celu niezbędne działania, których czas trwania uzasadniałby okres 24 dni najmu pojazdu zastępczego. Znamienne jest , iż także zeznania poszkodowanego F. M. nie pozwoliły na ustalenie , czy faktycznie okres 24 dni był niezbędny i pozostawał w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą. Świadek po okazaniu mu dokumentów pamiętał, iż złożył swój podpis na umowie najmu pojazdu zastępczego natomiast nie przypominał sobie wystawionej za najmem faktury, ponieważ zeznał, iż nie miał brać udziału w regulowaniu jakichkolwiek płatności w tej sprawie. Zeznał również, że jego samochód podlegał kasacji, a pojazd zastępczy użytkował przez maksymalny okres, ale nie pamiętał jaki. Z jego zeznań nie wynikało jednak, aby po wypłacie odszkodowania podejmował działania zmierzające do zakupu pojazdu, co ewentualnie uzasadniałoby dalszy najem auta zastępczego po dacie wypłaty odszkodowania. W tym stanie rzeczy Sąd uznał, iż powódka nie wykazała odpowiedzialności gwarancyjnej ubezpieczyciela za dodatkowe 7 dni najmu pojazdu zastępczego po wypłacie odszkodowania tj. po dacie (...) Tym samym Sąd uznał, iż czas najmu był uzasadniony w okresie likwidacji szkody tj. od dnia (...) do (...) Podkreślić

należy, iż sama pozwana uznawała, iż odpowiada za najem pojazdu do chwili wypłaty odszkodowania. Pozwana jednak wskazywała na datę (...). (vide decyzja pozwanej z (...) – k. 24), podczas gdy faktycznie odszkodowanie wpłynęło na konto poszkodowanego w dniu (...) (dowód przelewu – k. 26) i z tą dopiero datą doszło do spełnienia obowiązku gwarancyjnego przez pozwaną.

Zeznania złożone przez świadka F. M. wskazują, w ocenie Sądu, że działania poszkodowanego związane z zawarciem umowy najmu z powódką naruszały zasadę minimalizacji szkody odnośnie uzgodnienia stawki za najem. Z powołanych zeznań wynikało jednoznacznie, że poszkodowany w ogóle nie był zainteresowany stawką najmu. Nie podjął próby zweryfikowania ofert różnych wypożyczalni ani nie ustalał, jakie wypożyczalnie znajdują się najbliżej jego miejsca zamieszkania. Mieszkając w rejonie G. korzystał z pojazdu z odległej wypożyczalni we W.. Całość spraw związanych z najmem poszkodowany powierzył firmie powódki, przez którą został zapewniony, że auto zastępcze mu się należy i nie poniesie żadnych kosztów najmu. Tym samym poszkodowany zaniechał dokonania wyboru pojazdu zastępczego przy uwzględnieniu zasad ekonomiki i minimalizacji kosztów. W dobie Internetu i telefonii komórkowej nie sposób jednak twierdzić, iż próba weryfikacji ofert kilku różnych wypożyczalni na lokalnym rynku związana byłaby w przypadku poszkodowanego ze znacznym nakładem czasu i uciążliwymi trudnościami. Z dowodów zgromadzonych przez Sąd w postaci ofert różnych wypożyczalni oraz opinii biegłego sądowego, który także analizował rynek najmu, wynika, iż poszkodowany miał możliwość wynajmu auta za znacznie niższą stawkę niż przyjęta w umowie z powódką. Powódka nie przedstawiła żadnej argumentacji ani dowodów wskazujących, że w tym konkretnym przypadku wybór oferty powódki przez poszkodowanego był optymalny i korzystniejszy od innych ofert dostępnych w danym czasie na rynku. Powódka wprawdzie powołała cenniki wypożyczalni stosujących niższe i wyższe od niej stawki w segmencie C, jednakże biegły sądowy M. B. w swojej opinii zaprezentował oferty pięciu wypożyczalni z rejonu G., z których poszkodowany mógł skorzystać. Średnia stawka wynikająca z tych ofert wynosiła 112 zł netto, tj. (...) **brutto**. Biegły zaznaczył, iż wypożyczalnie te nie pobierają opłat za ubezpieczenie pojazdów i posiadały pełny pakiet (...) i A.. Odnośnie konieczności uiszczenia kaucji, która jest zwracana w chwili zakończenia umowy najmu, to z zeznań świadka nie wynikało, aby to stanowiło przeszkodę w skorzystaniu z tańszej oferty danej firmy. Podkreślić należy, iż w sytuacji możliwości wyboru oferty tańszej ale z kaucją oraz oferty droższej bez kaucji konsument zazwyczaj wybierze tańszą ofertę, gdyż finalnie koszt najmu będzie dla niego niższy. Przeszkodą mogłaby być jedynie sytuacja majątkowa konsumenta, która uniemożliwiłaby wpłacenie kaucji, taka sytuacja jednak nie miała miejsca w niniejszej sprawie – nie zostały w tym zakresie podniesione żadne fakty ani nie potwierdziły tego zeznania poszkodowanego. Stwierdzić trzeba, iż w rozpoznawanym przypadku poszkodowany nie dokonał żadnego wyboru, ponieważ było mu to obojętne z uwagi na zapewnienia przedstawiciela firmy powódki, że nie zostanie on obciążony jakimikolwiek kosztami najmu.

Powódka podnosiła, że dla spełnienia przez poszkodowanego wymogów i obowiązków, jakie nakłada przepis art. 826 § 1 kc, wystarczy, aby stawki najmu samochodu zastępczego u wybranego przez poszkodowanego wynajmującego nie odbiegały rażąco od stawek rynkowych. Nie można zgodzić się z takim twierdzeniem w świetle zasady minimalizacji szkody i w sytuacji, gdy poszkodowany nie dokonuje żadnego wyboru poprzez porównanie kilku ofert z uwagi na zapewnienia przedstawiciela firmy powódki, że jeśli skorzysta z oferty powódki, to nie obędzie obciążony żadnymi kosztami najmu. Wywody powódki zawarte w piśmie z dnia 6.08.2015r. – k. 147 odnośnie przesłanek, którymi kierował się poszkodowany dokonując wyboru pojazdu zastępczego, okazały się całkowicie niezgodne z prawdą w świetle zeznań samego poszkodowanego.

Powódka domagała się stawki za najem w kwocie (...) zł netto za dobę, przewyższającą uznaną przez pozwaną stawkę w kwocie (...) zł netto za dobę. Sąd, mając na uwadze zasadę minimalizacji szkody, uznał za właściwe przyjęcie dla wyliczenia odszkodowania średniej stawki ustalonej przez biegłego sądowego w wypożyczalniach z rejonu G. tj. (...),-zł brutto. Ostatecznie przyjmując okres 17 dni jako czas najmu pozostający w adekwatnym związku przyczynowym z kolizją oraz powyższą stawkę Sąd ustalił, iż odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczego winno wynosić **(...),-zł**.

Sąd przy wyliczeniu wartości odszkodowania uwzględnił także koszty holowania w kwocie **(...),-zł**. Zeznania świadka potwierdziły, że taka usługa holowania została wykonana przez firmę zewnętrzną (...) .H.U. (...) Ż. P. z siedzibą w K.. Za usługę została wystawiona faktura na kwotę (...) zł (k. 22), którą później powódka refakturowała. Sąd przychylił się

do zarzutu powódki w kwestii zwrotu kosztów holowania. Powódka uznała, iż strona pozwana pozostawała w błędzie uznając za zasadne holowanie uszkodzonego pojazdu na trasie poniżej 25 km i tym samym wypłacając odszkodowanie z tego tytułu jedynie w kwocie (...) zł. Oczywiście rzeczą jest, iż holownik nie oczekuje w miejscu zdarzenia na transport uszkodzonego pojazdu, tylko musi dojechać z miejsca garażowania czy też postoju do miejsca zdarzenia. Siedziba firmy holowniczej znajduje się w miejscowości K. w związku z czym holownik musiał pokonać trasę m. K. – m. M. – m. P. – m. K.. Pozwana nie wykazała, ażeby stawka za załadunek i rozładunek oraz za każdy przejechany klinometr nie była stawką rynkową. Nie było też podstaw do przyjęcia, iż w danej chwili poszkodowany mógł skorzystać z innej tańszej oferty holowania. Reasumując strona pozwana w sposób dowolny dokonała korekty kosztów holowania.

Sąd nie uwzględnił kosztów podstawienia i odbioru pojazdu ujętych w wystawionej przez powódkę fakturze. Zaznaczyć też trzeba, iż zapisy umowy najmu nie pozwalają na przyjęcie, iż strony uzgodniły takie wynagrodzenie. W umowie jedynie w rubryce dotyczącej podstawienia po godzinach pracy oraz w rubryce „odbior” zapisano „wg. kilometrów” bez podawania jakiegokolwiek kwoty. Nie ma zatem dowodu, ażeby strony umówiły się na ryczałt w wysokości 123 zł za podstawienie i 123 zł za odbiór. Przeciwnie z zeznań poszkodowanego wynikało, że nie miał on wiedzy o takich kwotach. Brak jest też dowodu, że takie koszty pozostawały w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą. Poszkodowany decydując się na firmę tak odległą od jego miejsca zamieszkania (P. k. G. – W.) nie może oczekiwać, że koszty podstawienia i odbioru zostaną pokryte przez ubezpieczyciela bez jakiegokolwiek racjonalnego uzasadnienia.

W świetle powyższego Sąd doszedł do przekonania, iż strona pozwana winna była wypłacić stronie powodowej odszkodowanie łącznie w wysokości (...) zł brutto; z uwagi na częściową kompensatę szkody pozostała do zapłaty należność stanowi różnicę pomiędzy kwotą wyżej wskazaną a kwotą wypłaconą tj. (...) zł, co daje kwotę (...) zł.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w punkcie I i II sentencji wyroku, oddalając dalej idące powództwo.

Orzeczenie co do odsetek zostało oparte na art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Początek okresu, za który można żądać odsetek wyznaczany powinien być przez termin wymagalności roszczenia. W art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.) postanowiono, że zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Wyjątek od tej zasady przewiduje art. 14 ust. 2 tej ustawy, który stanowi, że w przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego, natomiast w terminie, o którym mowa w ust. 1, zakład ubezpieczeń zawiadamia na piśmie uprawnionego o przyczynach niemożności zaspokojenia jego roszczeń w całości lub w części, jak również o przypuszczalnym terminie zajęcia ostatecznego stanowiska względem roszczeń uprawnionego, a także wypłaca bezsporną część odszkodowania. Należało uznać, że sytuacja z art. 14 ust. 2 tej ustawy nie miała miejsce w niniejszej sprawie, bowiem strona pozwana nie informowała o niemożności zaspokojenia w całości lub części roszczenia odszkodowawczego z tytułu najmu. Odnośnie żądania zapłaty ustawowych odsetek za opóźnienie Sąd zastosował art. 481 § 2 k.c. zarówno w brzmieniu aktualnym co do odsetek liczonych od 1.01.2016r. jak i w brzmieniu sprzed 1.01.2016r. co do odsetek liczonych do dnia 31.12.2015r. Wypłata niepełnego odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego miała miejsce w dniu 27.08.2014r.

Stan faktyczny został ustalony w oparciu o okoliczności przyznane oraz na podstawie dowodów z dokumentów prywatnych, których autentyczność i prawdziwość nie zostały zaprzeczone przez żadną ze stron. Sąd oparł się również na zeznaniach świadka F. M. oraz opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej mgr inż. M. B..

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Mając na uwadze, że powódka poniosła koszty postępowania w kwocie (...) zł ((...) zł opłaty od pozwu, 17 zł opłaty od pełnomocnictwa, (...) zł kosztów zastępstwa procesowego), natomiast strona pozwana poniosła koszty postępowania w kwocie (...) zł. (17 zł opłaty od pełnomocnictwa, (...) zł kosztów zastępstwa procesowego, (...) zł wynagrodzenie biegłego) wobec oddalenia powództwa w przeważającej części tj. w 83%, koszty postępowania należne stronie pozwanej wynoszą (...) zł ((...),58 x 83% - (...) 17%) .

ZARZĄDZENIE

1/ odnotować,

2/ odpis wyroku wraz z odpisem uzasadnienia doręczyć pełnomocnikom stron ;

3/ kal. 14 dni.